

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De meritis Sanctorum 42

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Iam liber Reformationis nil nisi hos manifestos abusus reſecit, ac veram Diuorum venerationem docuit, qualem S. ſcriptura, & etiam antiqui Patres præſcribunt. Quare quò ad hanc primam quæſtionem nemo quicquam habet, cuius librum Reformationis accuſet.

Secunda quæſtio.

De meritis Sanctorum.

CAP. XLII.

E altera quæſtione, ſiquidem veritatem Chriſti & verbum ipſius ſequi ſtatutum ſit, ſic ſe res habet. Benigniſſi ac clementiſſi. Deus ad declarandũ, quanto amore ſuos complectatur, atque nos magis ad ſe alliciat & inuitet, de ſeipſo teſtatur, quod propter ſuos aliis quoque benefaciat, ac benefacere velit vnde illa eſt promiſſio in principium decalogi, *benefaciens in mille generationes his qui diligunt me, & custodiunt præcepta mea.* Exod. 20. Simile eſt id quod Deus dicebat ad Isaac, nempe quod confirmaturus eſſet fœdus, quod iurauerat Abraham patri eius, ſeménque illius multiplicaturus licet ſtellas cœli, & traditurus illi terram Canaan, denique quòd omnes familię terrę eſſent benedicendę in ſemine ipſius, propterea quod Abraham obtemperafſet voci ſuę, & obſeruafſet mandata ſua, ceremonias & ſtatuta, Genef. 26. Sic & ipſi Abrahamo eadem hæc omnia pollicetur, cum iſta adiectione, *Eò quòd obtemperafſi voci meę.* Genef. 22. Et de rege Abia teſtatur ſcriptura 1. Reg. 15. *Quòd Deus dederit ei lacernam in Hieruſalem, & excitauerit ipſi ſemen in Hieruſalem, eò quòd feciſſet Dauid id quod placebat Domino, &c.* Similis locus eſt Eſaię 37. quem Aduerſarij adduxerunt. *protegam ciuitatem hanc propter me & Dauid ſeruum meum.* Et alia quàm plurima loca.

Ex quibus clarum eſt, quod Dominus eximium amorem ſuum, quo fideles ſuos proſequitur, etiam in iis declaret, qui ad ſanctos pertinent, quòdque in his fidem & obedientiam illorum præclare remuneret. Verum igitur eſt, nos fauore & benevolentia Dei, quam erga ſanctos ſuos habet, ampliſſimè frui. Omnes qui cum D. Paulo nauigabant, quorum erant ducenta & ſeptuagintaquinque animæ, donabantur Paulo à Domino, ne per naufragium perirent. Act. 27. Illi ſanè propter D. Paulum, quem tamen captiuum ducebant, maximã vtilitatem perceperunt. Ita & ſocrus Petri, genero ſuo Petro & reliquis Apoſtolis fruebatur: Dominus enim ad preces illorum ipſam febri liberabat.

Verum propterea velle dicere, quòd fruamur meritis Sanctorum, id nec ſcripturæ conſentaneum eſt, & fidei nimis derogare videtur. Sic enim loquendo minima cauſa beneficiorum Dei commemoratur, vera autem & primaria cauſa, nempe benignitas & gratuita dilectio Dei, nullis operibus noſtris pro merita, vna cum pretioſo merito Domini noſtri Ieſu Chriſti ſubticetur. Imò talis cauſa commemoratur, quæ ex ſeipſa cauſa non eſt, ſed tantũ ex infinita bonitate, miſericordia ac dilectione Dei pro cauſa accipitur. Nulli enim vnquã tã ſancti fuerunt, aut in obedientia Dei & bonis operibus tam longè progreſſi, vt obedi-

tia eorum vel bona opera ipsis ad salutem sufficere possent: sed omnes adhuc oportuit per meritum Christi, & ex gratia saluari, Deumque precari, ne intret cum eis in iudicium, quandoquidem verum & immotum perpetuò manet, Nullum hominem in hoc mundo viuentem coram illo iustificari. Et quemadmodum Augustinus ex hoc fundamento rectè dicit, *Va etiam laudabili vita hominum, si eam Deus absque misericordia iudicare velit.*

Cùm itaque omnis iustitia, & bona opera sanctorum in seipsis adhuc tam vtilia sint: & quicquid tandem laudis vel præmij benignissimus Deus eorum obedientiæ, ac benefactis in S. scriptura promittit & tribuit, nihilominus tamen omnia bona opera, omnisque obedientia sanctorum, nec non amplissima merces, quæ Dominus vel illis ipsis, vel suis rependit, nihil aliud sint, quàm mera & gratuita dona charitatis ac bonitatis diuinæ, quam erga suos tam excellenter demonstrat sine vllò merito, propter vnicum mediatorem Christum, filium suum dilectum, quemadmodum Deus ipse in scripturis suis clarè & copiosè testatur. Quomodo cum vera pietate congruere potest, quæ semper maximo perè studet, vt Deum eiusque gratiam ac fauorem magnificat & celebret, in Christo Domino nostro, non autem homines beneficia Dei meritis sanctorum adscribere velle, & non multò magis gratuita bonitati & dilectioni Dei, quam propter meritum dilecti filij sui, & in ipsis sanctis, & propter eos in aliis quoque declarat? Vbi & illud probè considerandum est, quod Dominus Deus, iuxta cuius verbum & credere & loqui debemus, vocabulum (Meriti) nullibi in scriptura sua usurpauit, etiamsi voce (Mercedis) vsus sit. Nam clementiss. Deus debitam suorum obedientiam ex mera gratia, non meritò remuneratur, cùm tamen cum omni obedientiæ suæ legi nunquam satisfaciunt. *Quod si meritum esset, non esset gratia, Rom. 11.* Mera autem gratia est quicquid boni Dominus vnquam sanctis fecit, & adhuc facit, tam in propriis ipsorum personis, quàm in aliis ad se pertinentibus.

Quamuis igitur Deus obedientiam & bona suorum opera sæpenu-mero laudat, tanquam causas beneficiorum suorum, docet tamen in tam multis scripturæ locis, quòd nullam aliam ob causam suis benefaciat, quàm ex mera gratia, & gratuita dilectione: non autem idcirco, quod sanctorum obedientiam per se id promereatur. Quando loquitur cū Abrahamo & Isaac, meminit obediētie Abrahami, & dicit, *propter eam se fœdus suum cum semine eius confirmaturum, & promissam benedictionem præstiturum.* Prius tamen Abraham hoc idē fœdus gratiæ liberè sine vllò merito promisit. Gen. 12. 15. & 17. cùm Abraham obedientiam suam in filio nondum exhibuisset. Quando igitur verè fideles & à Deo docti in scripturis legunt, Dominum de beneficiis suis ita loqui, quod sanctis suis benefacere velit, etiã propter obediētiam illorū, in eo primū omnium iminensam bonitatem Dei agnoscūt, ex qua omnes eiusmodi promissiones & beneficia gratis sine vllò merito nascuntur, sicut etiã ipsa obedientia & omnia bona opera sanctorum. Primū igitur fideles laudant ac celebrāt Deum, qui suos ex gratuita misericordia, & propter meritum dilecti filij

filijs sui, eiusmodi spiritu & fide tam excellenter honorauit & ornauit. Postea verò & Sanctos quoque prædicant, tamen in Deo & Christo Domino nostro, vt qui gratiam ac dona Dei non inutiliter acceperint.

Quamobrèm cum constet omnia beneficia, quæ Deus Sanctis suis vel propter eos alijs quoque hominibus confert, adhuc esse mera, libera & gratuita misericordiæ ac bonitatis diuinæ, meritiq̃e Domini nostri Iesu Christi dona: Cùmque Dominus, etiamsi obedientiam sanctorum suorum in ipsorum honorem: & beneficia sua & ipsis & alijs propter eos exhibita, prædicat & extollit, eiusmodi tamen obedientiam, & bona opera non meritum appellat, sicut nec propriè loquendo merita esse possunt, consequitur apud omnes fideles ac timentes Deum, qui in omnibus rebus ad verbum Domini respiciunt, & iuxta illud intellectum & verba sua moderantur: quiq̃e summa diligentia curant, vt gratiæ Dei & merito Christi suus honor permaneat, ne dicant, Deum nobis benefacere propter merita sanctorum, aut quòd meritis eorum feramur, sed dicent, sicut etiam S. Scriptura, & Sancti Patres loquuntur, quòd benigniss. Deus nobis largiri velit, vt delectatione & gratia sua, quam exhibet sanctis suis, fruamur: quòdque ex mera gratia sua, & etiam propter obedientiam eorum, nobis benefacere velit.

Adhæc in Oratione sua merita Sanctorum Deo non proponunt, sed gratiam eius, & benignas promissiones, meritumq̃e Christi, cum quo Deus nobis omnia donauit. Sic docet nos sanctus in Scriptura sua. Cùm populus Israeliticus adorando vitulum aureum grauer Deum offendisset, ad eo vt ad Moysen diceret, *Dimitte me, vt irascatur furor meus contra eos*: ac simul ostenderet, se tantoperè diligere Moysen, vt populum Exod. 32. delere non vellet, propterea quod ipse tam serio pro eo intercedebat, nihilominus tamen Moyses in oratione sua pro populo non modo nullum suum interitum, sed ne primorum quidem Patrum aliquod, quorum tamen in oratione meminit, Domino præterdit, sed proponit ei immensam bonitatem, & gratuitam dilectionem illius, quam antea per tam excellentia beneficia erga populum declarauit: quòdque delictio populi ad infamiam nominis eius, & corroborandam infidelitatem, ac blasphemiam inter gentes esset redundatura. Cùmque memoriam veterum quoque Patrum, & amicorum Dei troduceret, dicens, *Recordare Abraham Isaac & Israel seruatorum tuorum*, non subiicit, *Qui tam obedientes tibi fuerunt, tibiq̃e tam diligenter seruerunt*, sed: *Quibus iurasti per teipsum, dicens, Multiplicabo semen vestrum, sicut stellas cœli, &c.* Quam promissionem Dominus procul dubio ex mera gratia illis fecit.

Sic in Psal. 132. cùm Salomon & vniuersus populus Israël Deum orarent pro Tēpli & Religionis profectu, dicebant, *Memento Domine Dauid, & omnis afflictionis eius*, Et, *Propter Dauid seruum tuum non auerias faciem Christi tui*. Ibi quoque nihil de merito Dauidis commemoratur, sed de voto eius, quo vouerat se Domino domū extructurū: itē de promissione facta Dauidi, quod ex semine eius sessuri essēt super solium ipsius.

Sic & in alijs locis scripturæ inuenitur, vbi sancti in orationibus suis

prædecessorum suorum meminerunt. Commemoratio & prætenſio gratiæ ac promiſſionis diuinę ſemper præcipuum eſt, nec vlla penitus fit mentio meritorum, etiamſi Dominus obedientiam, & bona ſuorum ſemper magnoperè commendat, & tanquam cauſas beneficiorum ſuorum, quæ tam in eos quàm in ſuos contulit, proponit. In hoc & nos quoque debemus permanere, ac potius verbum Dei imitari, quàm ſigmenta & adinventiones hominum.

Verum quidem eſt, ſancti Patres, vocabula (*Mereri* & *merita*) plurimum uſurparunt, cumque de eo loquuntur, quod Dominus propter obedientiam Sanctorum ſuorum nobis beneficiat, dicere ſolent, Merita Sanctorum nobis prodeſſe. Verum hæc vox (*merito*) apud eos non tam latè patet, quam apud nos (*Verdienen und verdienst*) quæ vocabula proportionem quandam & æqualitatem in ſe habent, cum eo quod quis promeretur. Melius ac magis propriè dictio (*Merita*) apud Patres in iſta materia reddit poſſet per vocabulum (*Dienst*) quàm (*Verdienst*) Liberè enim & ingenuè fatentur, partim merita Sanctorum, partim eorum renumerationem mera eſſe dona Dei: & quod merita ſanctorum legi diuinæ nunquam fatiſfaciant. Hactenus ad ſecundam quæſtionem: quæ omnia in Libro Reformationis ſummatim continentur.

Tertia Quæſtio.

De Interceſſione Sanctorum.

CAP. XLIII.

QUOD animæ Sanctorum in cælis ſalutem noſtram deſiderent, & vt gloria Dei in nobis perpetuò magis illuceſcat, ex eo colligitur, quod cum Chriſto viuunt, iuxta id quod Paulus dicit, Cupio diſſolui & eſſe cum Chriſto Philip. 1. Item 2. Cor. 5. Confidimus autem & probamus magis peregrè abeſſe à corpore, & præſentes eſſe apud Deum. Cùm enim ſancti apud Chriſtum & in Chriſto ſint: viuunt in vera charitate Chriſti erga nos, quæ perpetuo deſiderat, & orat, vt Chriſtus in nobis augeatur & creſcat.

Cæterùm aliquid certi de eo ſcire non poſſumus, quomodo Sancti pro nobis orent, quandoquidem S. Scriptura nihil de eo teſtatur. Ex operibus enim & actionibus huius terrenæ vitæ ad ſpiritualis ac cœleſtis vitæ actiones, præcipuè verò animarum, nulla cõcluſio fieri poteſt, Sancti cū in hoc mundo verſarentur, ex vera charitate miſeros peccatores luxerunt ac deplorarunt: verum ex eo non ſequitur quod idem nunc quoque faciât in cœlis, vbi Dominus omnes lachrymas ab oculis eorū abſterſit. Interceſſio Sanctorum in hac vita coniuncta eſt cū vehementi deſiderio, & quaſi moleſta expectatione: at non ita eſt in cælis. Verum ea ratione & modo, quæ cœleſti eorum vitæ conſentanea eſt, orant ſanè pro nobis omnes Sancti. Vtrum verò peculiariter id faciunt pro iis qui ipſos inuocant, vel memorias eorum honoribus afficiunt, vel ipſorum cognati aut affines ſunt, an verò generaliter pro omnibus, vt pro electis